

РЕШЕНИЕ

№ 78

София, 17 юли 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на първи юни две хиляди и двадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ

ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретар: Марияна Петрова

в присъствието на прокурора Тома Комов

изслуша докладваното от съдията Ружена Керанова

н. дело № 231/2020 година

Производството по делото е образувано по жалби, подадени от защитниците на подсъдимите Р. И. С. и П. С. И. срещу присъда от 18.10.2019 г., постановена по ВНОХД №446/2018 г. от Апелативния специализиран наказателен съд.

В касационната жалба, подадена от името на подсъдимия Р. С., се твърди, че атакуваният съдебен акт е постановен при нарушение на материалния закон поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, както и че наложеното наказание е явно несправедливо. Изтъква се, че обясненията на останалите подсъдими не могат да се ползват като доказателствено средство за доказване на „нечия друга вина”. Счита се още, че е нарушен реда на НПК при възлагане и извършване на идентификационната фоноскопна експертиза, тъй като вещото лице Румяна Колева не е била назначена. При тези аргументи се отправя

претенция за наличие на касационните основания по чл. 348, ал.1 от НПК и отмяна на атакуваната присъда.

В касационната жалба, подадена от името на П. И., се поддържат всички касационни основания. Сочи се, че е нарушен закона, тъй като подсъдимият е възстановил вредите на пострадалите лица, поради което и е следвало да се приложи друга правна норма – чл. 209, ал. 3 от НК. Касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК се аргументира с доводи, че въззивният съд е постановил привеждане в изпълнение наказанието на подсъдимия, наложено му с присъда по НОХД № 640/2008 г. на Районен съд – Велико Търново, което е в нарушение на чл. 82, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 82, ал. 4 от НК. С оглед тези съображения се счита, че са налице основанията по чл. 348, ал.1 от НПК за обжалване на присъдата.

В съдебното заседание защитникът на подсъдимия С. – адв. П., упълномощена за касационната инстанция, поддържа жалбата и доразвива доводите. Изтъква, че въззивният съдебен акт повтаря тезата на обвинението, като не е изпълнено и изискването на чл. 305, ал. 3 от НПК. Аргументира се и довод за безрезервно кредитиране на обясненията на другите подсъдими, дадени пред въззивния съд, които представляват единствено „оговор”. Справедливостта на наложеното наказание се оспорва с доводи за отсъствие на дължима оценка на продължителността на наказателната процедура, като обстоятелство смекчаващо отговорността на подсъдимия С.. Отправеното искане е за отмяна на въззивната присъда и ново разглеждане на делото във втората инстанция, алтернативно – намаляване на наложените наказания.

Подсъдимия С. поддържа казаното от защитата и моли съдът да го оправдае.

Защитникът на подсъдимия И. поддържа подадената жалба по съображенията, изложени в нея и моли присъдата да се измени в частта, с която е приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода по предходното осъждане на подсъдимия.

Подсъдимият П. И. не взема участие в касационното производство, редовно призован.

В съдебното заседание прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа становище за неоснователност на подадените касационни жалби. Намира, че апелативният съд правилно е приложил закона и не са налице претендираните процесуални нарушения, а наложените наказания счита за справедливи.

Подсъдимите М. С. П. и Д. Г. Г. и техните защитници не се явяват, редовно призовани.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

С присъда от 27.04.2018 г., постановена по НОХД № 292/2015 г., Специализираният наказателен съд е признал :

- подсъдимия Р. С. за невинен и го е оправдал по повдигнатите му обвинения по чл. 321, ал. 6 от НК; по чл. 210, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, извършено в периода 27.10.2010 г – 03.01.2011 г.; по чл. 210, ал. 1, т. 1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, извършено в периода 04.02.2012 г. – 15.06.2012 г. ;

- подсъдимия Д. Г. за невинен и го е оправдал по повдигнатите му обвинения по чл. 321, ал. 6 от НК; по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, извършено в периода 27.10.2010 г.– 03.01.2011г.; по чл. 210, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, извършено в периода 19.02. 2012 г.– 22.04.2012г.;

- подсъдимия М. П. за невинен и го е оправдал по повдигнатите му обвинения по чл. 321, ал. 6 от НК; по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, извършено в периода 27.10.2010 г. – 03.01.2011 г.

- подсъдимия П. И. за невинен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 210, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 26, ал.1 от НК, извършено в периода 22.04.2012 г.- 15.06.2012 г.;

Отхвърлен е и предявеният граждански иск от Р. К. против подсъдимите Р. С., Д. Г. и М. П..

Срещу така постановената присъда е подаден въззивен протест, по който е образувано ВНОХД № 446/2018 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд. С нова присъда, постановена на основание чл. 336, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 334, т. 2 от НПК, въззивният съд отменил първоинстанционния съдебен акт и

1. Признал подсъдимия Р. С. за виновен :

- в това, че на 27.10.2010 г. се сговорил с подсъдимите Д. Г. и М. П. да върши в страната престъпления – измами по чл. 210 и чл. 209 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и с които се цели набавяне на имотна облага, поради което и на основание чл. 321, ал. 6 от НК във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на три години лишаване от свобода;

- в това, че в периода 27.10.2010 г. – 03. 01.2011 г., при условията на продължавано престъпление – с четири деяния, с цел да набави за себе си, за Г. и П. имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у различни граждани (Т. Д., К. Б., М. К., И. А.) и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 18 976 лева, като С. се представял за длъжностно лице, измамата е осъществена от две лица, сговорили се предварително за нейното извършване (С. и Г.), в съучастие с подсъдимия П. – помагач и вредата е в големи размери, поради което и на основание чл. 210, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 26, ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на пет години лишаване от свобода. Подсъдимият С. е признат за невинен и оправдан да е извършил престъплението и по отношение на лицата Г. К., И. К., И. Б., както и за това измамата да е извършена при предварителен сговор с подсъдимия М. П. и за разликата над 18 976 лева до 22 976 лева;

- в това, че в периода 19.02.2012 г. до 15.06.2012 г., при условията на продължавано престъпление – с четири деяния, с цел да набави за себе си, за Г. и И. имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у различни граждани (З. Ж., Й. Н., К. А., С. Р.), като измамите са извършени от две и повече лица, сговорили се предварително и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 8200 лева, поради което и на основание чл. 210, ал.1, т. 1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 26, ал. 1 и чл. 54 от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода. Подсъдимият С. е признат за невинен и е оправдан да е извършил престъплението и по отношение на П. С., за това в инкриминирания период, измамата при условията на продължавано престъпление да е извършена с участието на Х. С. и за разликата от 8 200 лева до 10 200 лева;

- на основание чл. 23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на пет години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален „общ” режим в затворническо общежитие от открит тип. Приложена е и разпоредбата на чл. 59, ал.1, т. 1 и т. 2 от НК.

2. Подсъдимият Д. Г. е признат за виновен :

- в това, че на 27.10.2010 г. се сговорил с подсъдимите С. и П. да върши в страната престъпления – измами по чл. 210 и чл. 209 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и с които се цели набавяне на имотна облага, поради което и на основание чл. 321, ал. 6 от НК във вр. с чл. 63, ал.1, т. 3 във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода;

- в това, че в периода 27.10.2010 г. – 03.01.2011 г. при условията на продължавано престъпление– с четири деяния, с цел да набави за себе си, за С. и П. имотна облага поддържал заблуждение у различни граждани (Т. Д., К. Б., М. К., И. А.) и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 18 976 лева, като измамата е извършена от две лица, сговорили се предварително (С. и Г.), в съучастие с подсъдимия П. – помагач и вредата е в големи размери,

поради което и на основание чл. 210, ал.1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 26, ал.1 във вр. с чл. 63, ал.1, т. 3 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода. Подсъдимият Г. е признат за невинен и оправдан да е възбудил заблуждение у посочените пострадали лица, както и да е възбудил и поддържал заблуждение у Г. К., И. Б., И. К., за това измамата да е извършена при условията на предварителен сговор и с М. П. и за разликата от 4 000 лева от предмета на обвинението;

- в това, че в периода 19.02.2012 г. – 22.04.2012 г. при условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си, за С. и И. имотна облага поддържал заблуждение у З. Ж., Й. Н., К. А., като по отношение на измамите за последните двама е действал като помагач и причинената вреда е в размер на 7 000 лева, поради което и на основание чл. 210, ал.1, т. 2 и т. 5 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 26, ал.1 от НК го осъдил на три години лишаване от свобода. Подсъдимият е признат за невинен и оправдан да е възбудил заблуждение у З. Ж. и да е възбудил и поддържал заблуждение у Й. Н. и К. А.;

- на основание чл. 23, ал.1 от НК е определено едно най – тежко наказание, а именно три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл. 66, ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години. Приложена е и разпоредбата на чл. 59 от НК.

3. Подсъдимият М. П. е признат за виновен :

- в това, че на 27.10.2010 г. се сговорил с подсъдимите С. и Г. да върши в страната престъпления – измами по чл. 210 и чл. 209 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели набавяне на имотна облага, поради което и на основание чл. 321, ал. 6 от НК във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на три години лишаване от свобода;

- в това, че в периода 27.10.2010 г. до 03.01.2011 г. при условията на продължавано престъпление – с четири деяния, с цел да набави за себе си, за

Г. и С. имотна облага, в съучастие като помагач с последните, умишлено ги улеснил да възбудят и поддържат заблуждение у различни граждани (Т. Д., К. Б., М. К., И. А.) и с това им причинил имотна вреда в размер на 18 976 лева – големи размери, поради което и на основание чл. 210, ал.1, т. 2 и т.5 във вр. с чл. 209, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.4 във вр. с чл. 26, ал.1 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода. Подсъдимият е признат за невинен да е възбудил и поддържал заблуждение у посочените лица, признат е за невинен в това да е възбудил и поддържал заблуждение у Г. К., И. Б., И. К., признат е за невинен в това измамата да е извършена при условията на предварителен сговор с подсъдимите Р. С. и Д. Г., както и за сумата от 4 000 лева от предмета на престъплението, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение в посочения смисъл ;

- на основание чл. 23, ал.1 от НК е определено едно най – тежко наказание, а именно три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл. 66, ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години. Приложена е и разпоредбата на чл. 59 от НК.

4. Признал подсъдимият П. И. за виновен в това, че в периода от 22.04.2012 г. до 15.06.2012 г., при условията на продължавано престъпление – с две деяния, с цел да набави за себе си и за подсъдимите С. и Г. имотна облага поддържал заблуждение у различни граждани (К. А. и С. Р.), след предварителен сговор с подсъдимите С. и Г. - помагач за първото деяние, а за второто с подсъдимия С., и с това им причинил имотна вреда в размер на 3 700 лева, поради което и на основание чл. 210, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 209, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал.1 от НК и при условията на чл. 55, ал. 1 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода. Подсъдимият е признат за невинен и оправдан по обвинението да е възбудил заблуждение у посочените пострадали. Приложена е и разпоредбата на чл. 59 от НК. На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение наказанието от две години и шест

месеца лишаване от свобода, наложено му по присъда, постановена по НОХД № 640/2008 г. от Районен съд – Велико Търново.

На основание чл. 189, ал.1 от НПК съдът осъдил подсъдимите за заплатят сторените по делото разноски.

Първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част

По жалбата на подсъдимия Р. С..

Същата е основателна, макар и не по всичко изложено в нея.

Трябва да се отбележи, че предприетият подход на въззивния съд с провеждането на допълнително съдебно следствие е процесуално издържан, като се има предвид, че в настоящия процес съществено място в доказателствената съвкупност заемат обясненията на подсъдимите Д. Г. и М. П.. В рамките на това допълнително съдебно следствие съдът е назначил и приел фоноскопна експертиза със задачи, отнасящи се до експертно сравнително изследване на глас в записи на електронен носител на разговори по приложените веществени доказателствени средства (ВДС), получени в резултат на използвани специални разузнавателни средства. Съдът е допуснал служебно до разпит Я. Я., който не е разпитван от първостепенния съд. В хода на съдебното следствие подсъдимият М. П. е дал допълнителни обяснения. Съдът констатирал предпоставките на чл. 279, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 3 от НПК и постановил прочитане на неговите обясненията от 31.01.2011 г., дадени пред разследващ орган и в присъствието на защитник, намиращи се на л. 44 и л. 50 в том, озаглавен досъдебно производство № 76/2010 г., РПУ „Гунджа” – Ямбол. Въззивният съд е отделил значително място на така приобщените обяснения на подсъдимия П., депозирани от него по това досъдебно производство, чието съдържание е възпроизвел почти буквално на стр. 45-46 от мотивите на присъдата. В тези обяснения съдът е открил, съдържащите се данни за регистрационния номер на лек автомобил, възприет от подсъдимия П. в непосредствена близост до мястото на оставяне на получените от него преди това вещи от възрастен човек, въведен в

заблуждение. Съпоставил ги е с данните, установени при извършеното претърсване и изземване, резултатите от което са обективирани в протокол (л. 69-70 от досъдебно производство № 60/2012 г., папка 2-4) – установен автомобил с такава регистрация, ползван от подсъдимия С. – пак там, в мотивите. Съвпадението на тези данни от коментираните доказателствени източници е приет като един от аргументите, с които съдът е обосновавал изводите си за авторството на подсъдимия С. и е отхвърлил доводите на защитата за наличие на „оговор”.

Няма съмнение, че в определени случаи съдът има правомощието да приобщава доказателствени материали от досъдебното производство. Това е законоустановено отклонение от принципа за непосредственост (чл. 18 от НПК), поради което хипотезите са изрично уредени в процесуалния закон. Приложението им зависи от наличността на конкретно регламентирани предпоставки. От процесуална гледна точка обаче законът не допуска приобщаване по реда на чл. 279, съответно на чл. 281 от НПК, обяснения на подсъдим/показания на свидетел, дадени по друго производство, а само на такива, които са депозираны по същото дело.

Тези принципни положения, съотнесени към процесуалната дейност на втората инстанция, очертават извод, че при проведената въззивна процедура не е извършена проверка и не е аргументирана позиция за процесуалната допустимост на приложената техника по чл. 279 от НПК и чл. 281 от НПК по отношение обясненията на подсъдимия П. и показанията на свидетеля Я.. Прегледът на материалите по делото показва, че досъдебното производство № 38/2013 г., прокурорска преписа № 311/2012 г. на Специализираната прокуратура, по които е внесен обвинителният акт, поставил началото на настоящия съдебен процес, е резултат от последователно обединяване на отделни досъдебни производства, образувани по повод извършени измами спрямо пострадалите лица. В кориците на делото се съдържат и копия на документи от досъдебното производство, образувано под № 76/2010 г., РПУ

„Гунджа” - Ямбол. От приложените там процесуални документи може да се направи заключение, че подсъдимият П. е имал качество на обвиняем по това досъдебно производство за извършена измама. С постановление от 15.02.2012 г. на прокурор при Районна прокуратура – Ямбол досъдебното производство е прекратено по отношение на подсъдимия П. (виж л. 15 от досието на досъдебното производство № 76/2010 г.). Останалите процесуални документи (постановления за привличане в качество на обвиняеми – за подсъдимия С. и за И. Д. – л. 9 и л. 12), сочат, че по коментираното досъдебно производство № 76/2010 г., те са привлечени в това им качество за продължавано престъпление - измама, извършено при предварителен стговор помежду им спрямо конкретно посочените там пострадали, в периода от 28.03. 2010 г. до 07.12.2010 г., чрез посредственото извършителство на подсъдимите М. П. и Д. Г.. Тези данни очертават, че престъпната деятелност на С. и Д. по това досъдебно производство е била предмет на разглеждане по НОХД № 223/2015 г. по описа на Районен съд – Ямбол, приключило с влязла в законна сила присъда на 08.11.2017г. Според същата подсъдимият С. и свидетелят Д. са признати за виновни и осъдени за извършено престъпление по чл. 210, ал.1, т.1 и т. 2 във вр. с чл. 26, ал.1 от НК в периода 28.03.2010 г., до 07.12.2010 г., като всяко едно от деянията, включени в продължаваната престъпна дейност, било осъществено от тях чрез посредственото извършителство на П. и Г. – виж, отразеното в мотивите на проверяваната присъда, л. 23, съответно извлеченията от справката за съдимост на С., приложена на л. 178 и л. 416 от въззивното дело.

Приобщените от въззивния съд на основание чл. 281, ал.1, т. 2 от НПК показания на свидетеля Я., също са депозираны от него по това досъдебно производство № 76/2010 г. За тях в мотивите на присъдата (стр. 58), е отбелязано, че макар и да не съдържат факти и обстоятелства, относими към инкриминираните деяния, то те допринасят за проверка на обясненията на подсъдимите П. и Г. по отношение на съпричастността на подсъдимия С..

Настоящият съдебен състав отчита затрудненията по делото, произтичащи от не съвсем прецизното обединяване на образуваните досъдебни производства. Това е изисквало от решаващия състав да прояви сериозно процесуално усърдие като проследи прокурорските актове, с които са обединявани производствата, и така точно да идентифицира доказателствените източници, за които е било възможно да се приобщят към доказателствената съвкупност, подлежаща на обсъждане (виж в тази вр. напр. постановления на прокурор от Специализираната прокуратура – от 09.10.2012 г. , л. 5 от папка, озаглавена пр. преписка № 181 /2012 г. РП- гр. Чирпан ; от 19.11.2012 г., л. 86 от папка, озаглавена ДП № 51/2012 г. , РПУ - Чирпан).

От мотивите на проверявания съдебен акт не личи съдът да е разрешил така очертаната процесуална проблематика, не е изложена каквато и да е била разумна аргументация в тази насока, което налага да се припомни, че принципът за непосредственост при събирането на доказателствата в наказателния процес изключва възможността съдът да обсъжда и отчита обяснения на подсъдим, съответно показания на свидетел, които са били депозириани по друго производство.

В случая, като не е съобразил посочените обстоятелства въззивният съд не е изяснил въпроса дали данните, изводими от приобщените към доказателствената съвкупност обяснения на П. и показания на Я., депозириани по досъдебно производство № 76/2010 г., не стоят извън процеса, което прави ползването им процесуално недопустимо с оглед на нормата на чл. 105, ал. 2 от НПК. С други думи, дали коментираните обяснения и показания са станали доказателствени средства в настоящия процес, които могат да се използват при изграждане на фактическите изводи на съда.

Впрочем, въззивният съд е пропуснал да насочи вниманието си към информацията, изводима от обясненията на подсъдимия П. в съдебната фаза и в приобщените от първата инстанция, депозириани от него в хода на

досъдебното производство по това дело – т. 18, л. 46 и сл. Съответно, да обсъди съдържащите се там негови твърдения за коментираните обстоятелства (относно идентификацията на МПС) в контекста на данните, установени при цитираното вече действие по разследването – претърсване и изземване и да направи съдебна преценка относно процесуалната стойност на изводимите от тях доказателства, наред с останалите. Освен казаното, използваният от съда подход да акцентира върху обясненията на този подсъдим, дадени по досъдебното производство № 76/2010 г., лишава от възможност и касационната инстанция да даде отговор на основния защитен довод за наличието на „оговор”, доколкото се оспорват фактическите констатации за авторството на подсъдимия С., основани на обясненията на П., събрани във въззивното съдебно следствие.

Посочените процесуални пропуски обуславят заключение, че второинстанционния съдебен състав е изграждал становището си за част от подлежащите на доказване факти по начин, дистанциран от изискването на чл. 13, ал. 2 от НПК. Изразеното в обжалвания съдебен акт вътрешно убеждение на съда не може да се счете за формирано само въз основа на годни доказателствени източници за правнорелевантните факти, след като не е извършена дължимата проверка за тяхната допустимост. Тоест, налице е съществено нарушение на процесуалните правила, регламентирани в доказателствения процес, което е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, обуславящо отмяна на въззивния съдебен акт.

Извън посоченото настоящият състав намира за необходимо да направи и следните констатации: Въззивният съд е приел, че извършените в хода на досъдебното производство разпознавания на лица отговарят на процесуалните изисквания, поради което и първостепенният съд правилно е изградил изводите си по фактите, вземайки предвид отразеното в протоколите за тези действия и фотоалбумите към тях (стр. 59 от мотивите). Подобно обобщено заключение обаче не би могло да се направи, тъй като

основният съд е изключил от доказателствената съвкупност част от протоколите за разпознаване и това добре е видно от изложението в мотивите на л.544 – гръб от делото. Там изрично съдът е приел, че следва да се изключи от доказателствената маса протокола за разпознаване от 16.02. 2011 г., намиращ се на л. 87 от досъдебно производство № 1969/2010 г. по описа на РПУ – Казанлък и обективиращ разпознаването, извършено от пострадалата Т. Д. на подсъдимия Г., поради това, че проведеният разпит по чл. 170 от НПК не е подписан от разследващия орган. Въззивният съд в мотивите на присъдата на стр. 63, обсъждайки доказателствата, относими към извършеното престъпно посегателство спрямо собствеността на тази пострадала, очевидно е приел за процесуално годен коментирания протокол (макар да сочи, че същият се намира на л. 83 от досъдебното производство, касаещ разпознаване от К. Б., бел. ВКС). По идентичен начин е подходено и по отношение на протокола за разпознаване от 20.06.2012 г. по досъдебно производство № 1036/2012 г., РПУ – Казанлък, л. 16 – сравни мотиви на първоинстанционната присъда, л. 544 - гръб и тези на въззивния акт – л. 91. Разбира се, няма пречка въззивният съд да намери протоколите за годни доказателствени средства, но следва да се мотивира надлежно за това.

Не се оправдава от данните по делото доводът, поддържан с касационната жалба на подсъдимия С., че вещото лице Р. К. не била назначена в състава на експертите по извършената фоноскопна експертиза. Макар и не съвсем прецизно представено, за неоснователността на възражението е достатъчно да се препрати към определението, постановено на 13.03.2019 г., с което апелативният съд е назначил експертите, включително и цитираното вещо лице. Неоснователно се поддържа в жалбата, че подсъдимият С. е „принуден да участва, независимо, че е заявил, че не желае да дава образец от гласа си за сравнително изследване”. В материалите по делото присъстват протоколи, удостоверяващи отказа на подсъдимия да даде сравнителен образец. В експертизата изрично е отразено,

че поради този отказ е невъзможно да се извърши сравнително идентификационно фоноскопно изследване и съответно не може да се даде отговор дали неговия глас присъства в записаните със СРС разговори. Тук е мястото да се посочи известната неяснота и непрецизност, допусната в мотивите на присъдата, където на стр. 62 съдът е отразил – „идентификационната фоноскопна експертиза, дава заключение, че лицата чиито разговор е проконтролиран в съответните разговори, са именно подсъдимите Г. и С.“, което явно е дало основание за поддържаното сега оспорване.

Последно посочените недостатъци не биха могли самостоятелно да обусловят наличие на основанието по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, но илюстрират отклонение от изискванията на чл. 314 от НПК, допуснато от въззивния съд.

По жалбата на подсъдимия П. И..

Касаторът атакува всъщност материалната законосъобразност на постановения съдебен акт, макар да се претендира и наличие на допуснати процесуални нарушения. В съдебното заседание пред касационната инстанция се уточняват параметрите на оспорването и се изразява несъгласие с приложената от въззивния съд разпоредба на чл. 68, ал. 1 от НК по отношение на наказанието лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с присъда, постановена по НОХД № 640/2008 г. на Районен съд – Велико Търново. С оглед констатираното основание за отмяна на присъдата на апелативния съд липсва необходимост от обсъждане на доводите за преквалификация на престъплението в такова по чл. 209, ал. 3 от НК, съответно и на изтъкнатите аргументи срещу приложението на чл. 68, ал.1 от НК. Указанията на касационната инстанция се отнасят до отстраняването на посочените процесуални нарушения, като няма пречка при новото разглеждане на делото предвид собствената оценка на съдебния състав да

отговори на възраженията на жалбоподателя, като крайния изход по делото няма как да бъде пререшаван сега.

Атакуваният съдебен акт подлежи на отмяна само в осъдителната му част, включително и по отношение на необжалвалите подсъдими П. и Г. при условията на чл. 347, ал.2 от НПК, тъй като констатираните нарушения имат отношение към осъждането им по чл. 321, ал. 6 от НК и по отношение на вторичните престъпления, също извършени при предварителен сговор.

По естеството си нарушенията са отстраними чрез провеждане на ново въззивно съдебно производство пред втората инстанция, в рамките на което да се отстранят процесуалните пороци и да се постанови съдебен акт в съответствие с изискванията на НПК. Всъщност, по делото са налице достатъчно доказателствени източници, събрани по надлежния ред, които позволяват коректни фактически изводи при тяхното пълно и всестранно обсъждане и оценка. Един цялостен и задълбочен анализ на съдържащите се в гласните и писмените доказателствени източници факти, съобразно и данните от експертното обсъждане и заключение, ще дадат възможност за формиране на несъмнени и безпротиворечиви фактически изводи, което обаче в случая при направените по-горе констатации не може да се счете за постигнато.

При новото разглеждане на делото решаващият състав следва да съобрази и това, че производството пред настоящата инстанция е инициирано само по жалби на подсъдимите, поради което следва да се съобрази и забраната за влошаване на наказателно правното им положение.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивна присъда от 18.10.2019 г., постановена по ВНОХД № 446/2018 г. от Апелативния специализиран наказателен съд, в **ЧАСТТА**, с

която подсъдимите Р. И. С., Д. Г. Г., М. С. П. и П. С. И. са признати за виновни и осъдени, относно приложението на чл. 23, ал.1 от НК и относно възложените им разноски.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане в отменената част на въззивния съд от друг състав от стадия на съдебното заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.